

[Mette Madsen]

Mette Madsen (V):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Nathalie Lind, er bortrejst, skal jeg på venstres vegne komme med følgende bemærkninger:

Regeringen har nu genfremsat lovforslaget om forbud mod dørsalg. Da det var til første behandling den 3. maj i år, lød der fra næsten samtlige ordføreres side kritiske bemærkninger, så kritiske, at den daværende justitsminister, hr. Orla Møller, måtte tage dette til efterretning, og hans efterfølger, justitsminister Erling Jensen, har nu ændret forslaget således, at det helt urimelige forbud mod, at bøger og forsikringer blev solgt ved personlig henvendelse, er strøget. Det er en udvikling, det er værd at glæde sig over, også fordi disse brancher, ikke mindst forsikringsbranchen, har udført et meget stort arbejde for at overbevise de enkelte grupper i folketinget om holdbarheden af deres argumenter.

På dette punkt er der altså vundet en sejr, men loven er stadig ikke tilfredsstillende. Den bærer, som fru Nathalie Lind også sagde ved førstebehandlingen i maj, præg af en formyndermentalitet, der er os stærkt imod, og den indeholder en diskrimination, som vi ikke kan acceptere, for loven indfører et nyt forbrugerbegreb. Den beskytter alene den private forbruger, mens den mindre erhvervsdrivende, der køber nøjagtig den samme vare til brug i sin forretning, ikke får lovens beskyttelse.

Alle er enige om, at det er dagliglivets almindelige handler og indkøb og ikke store erhvervsmæssige investeringer, det her drejer sig om. Skal man endelig have særregler for forbrugere, må alle være omfattet heraf, også selv om forbruget sker i en mindre erhvervsvirksomhed.

For øvrigt er det jo ret paradoksalt, at regeringens begrundelse for at fremsætte dette lovforslag er hensynet til privatlivets fred, når man samtidig forlanger, at den, der sælger en vare, skal udspørge kunden om, hvad den skal bruges til, for det er jo på sælgeren, man har lagt bevisbyrden for, at varen hovedsagelig skal anvendes til privatforbrug. For at dække sig ind må sælgeren selvfølgelig altid spørge, hvad kunden nu vil bruge varen til. Der skal ikke mange eksempler til for at belyse, hvor urimeligt dette forslag og denne definition er. Hvis en skoleelev vil

købe en lommeregner, er salget omfattet af reglerne i loven. Er det en ismejerist, der foretager samme indkøb, har han ikke samme gode retsstilling som skoleeleven. Hvis en købmand for sin egen fornøjelses skyld med henblik på en ferierejse tegner sig for et korrespondancekursus, f. eks. i engelsk eller tysk, falder han ind under lovens regler om forbrugerbeskyttelse. Skaffer han sig yderligere sprogkundskaber for bedre at kunne betjene sine kunder, falder han udenfor.

Lovens regler om fortrydelsesret giver også anledning til alvorlige overvejelser. Det har jo hidtil været en fast regel, at en aftale var en aftale, og når den var indgået, var den bindende, medmindre der var ganske klare grunde til at ophæve den, f. eks. at der var fejl eller mangler ved varen. Nu indfører man en fortrydelsesret ved salg uden for almindeligt forretningssted og ved salg fra postordreforretninger. Det, der vækker bekymring, er, at der i bemærkningerne står, at man i justitsministeriets kreditkøbsudvalg overvejer at indføre en fortrydelsesret ved afbetalingskøb og ved kreditkøb.

Når man kender Forbrugerrådets ønsker om også ved handel i almindelig butik at få indført en fortrydelsesret, og når man ser, hvilken indflydelse Forbrugerrådets synspunkter har haft på lovforslagets udfærdigelse, er der grund til at være på vagt her. Men alvorligst er den for snævre affattelse af forbrugerbegrebet.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at den nuværende justitsminister, da han var handelsminister, i loven om markedsføring og i loven om forbrugerklagenævn fulgte henstillingen fra butikshandelens organisation om at anvende den naturlige forståelse af forbrugerbegrebet, at forbrugeren er den endelige bruger af varen og ikke blot den private forbruger.

Det er kun at håbe, at ministerens erfaringer fra hans handelsministertid vil tælle så stærkt, at han også på dette punkt lader sig overbevise, således at vi kan få en fornuftig lovgivning ud af det. Ellers bliver det svært at få venstres tilslutning til forslaget.

Annelise Gotfredsen (KF):

Dette er som nævnt en genfremsættelse, og vi må nu som før tage afstand fra lovforslaget. Naturligvis er det en glæde, at bøger og